

Ἀπὸ τῆς 4 Φεβρουαρίου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἑμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν αἰείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεύς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρει τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομακρυσμένην, νὰ ἐξελίσῃ πρὸ αὐτοῦ ἑτέρα, ἀρχαιότερα ἢ ἡ καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπικροτήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Πρωίαν τινά, καθ' ἣν ἐφαίνετο περισσότερον τοῦ συνήθους ἀνιῶν, διότι τὴν ἐσπέραν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸν χορὸν τοῦ νομάρχου, ἦλθε πρὸς ὑπάντησιν τοῦ Ὑλιδά εἰς τὴν προκυμαίαν ἔνθα περιεπάτει.

Ὁ ναύτης ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων βημάτων ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔχαιρέτισε στρατιωτικῶς.

Ἀπορῶν ὁ Πλεμὼν τὸν προσεκάλεσεν.

— Τί εἶνε, Ζιλδὰ; ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῇς;

— Ναί, κύριε πλοίαρχε, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

— Λέγε λοιπόν.

— Ἦθελε νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ἀφοῦ βαρύνεσθε νὰ μένετε εἰς τὴν ξηράν...

— Αἶ; τί λέγεις; ποῖος σοῦ εἶπε πῶς βαρύνομαι;

Ὁ ναύτης ἐφάνη ἀμυχανῶν.

— Τότε, κύριε πλοίαρχε, ἠπατήθην καὶ ἄλλο δὲν ἔχω νὰ κάμω παρὰ νὰ σὰς ζητήσω συμπάθειον καὶ νὰ γυρίσω τὴν πλάτην.

Ὁ Πλεμὼν ἐγέλασε μετ' εἰλικρινείας.

— Ὅχι, εἶπεν, ἐξακολούθησε ὑπόθεσε ὅτι δὲν ἠπατήθης διόλου.

— Τότε ἰδοὺ τί τρέχει. Πρέπει νὰ ἔξευρετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι χθὲς ὁ κυβερ-

νήτης τοῦ 29, ὁ κύριος Δεμπέργ, ὁ ὁποῖος ἦτο συνάδελφός σας ἐπὶ τοῦ Βόρδα ἐπροσπάθησε νὰ ἀνατιναῇ μετ' ὑπόνομον ἕνα σκόπελον τοῦ κόλπου ἐκεῖ κάτω, ἔξευρετε.

— Λοιπόν;

— Λοιπὸν ἔγινε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κακὰ.

— Πῶς... κακὰ;

— Ναί· διότι αὐτὸς ὁ διαβολευμένος βράχος ἀντὶ νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ κάτωθεν, ἐσχίσθη εἰς δύο κομμάτια καὶ τὸ μισὸ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ στενὸν πέρασμα καὶ τὸ ἔφραξεν. Δὲν ἤμπορεῖ πλέον κανεὶς νὰ περάσῃ.

— Καλὰ, Ζιλδὰ· θὰ περάσωμεν ἀπὸ ἄλλου.

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε, βέβαια. Εἶνε ἀδιάφορον διὰ τὰ τορπιλλοβόλα, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὰ ψαράδικα καΐκια. Θὰ ἐπιστρέψουν τὴν νύκτα χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸ πρᾶγμα καὶ μερικὰ ἐξ αὐτῶν θὰ πέσουν ἐπάνω εἰς τὸν βράχον. Δὲν νομίζετε, κύριε πλοίαρχε, ὅτι καποία θεραπεία πρέπει νὰ γείνη δι' αὐτό;

Ὁ Πλεμὼν προσέβλεψε μετὰ περιεργείας τὸν ναύτην.

— Ἀλλὰ τί ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἐμέ; εἶπεν. Αὐτὸ ἀφορᾷ τὸν κ. Δεμπέργ...

Ὁ Ζιλδὰ ἔξυσε τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε πλοίαρχε, ὅτι ὁ κ. Δεμπέργ ἐπιθυμεῖ τόσο πολὺ νὰ ὑπάγῃ τὸ βράδυ εἰς τὸν χορὸν, ὅσον σεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν διαθέσιν καὶ ἂν ἠθέλετε νὰ τοῦ κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν...

Ἡ φαιδρότης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πλεμὼν.

— Ἀ, ἔτσι!... αὐτὸς σ' ἐπεφόρτισε νὰ μοῦ τὸ εἰπῇς;

— Βέβαια, κύριε πλοίαρχε. Ἀλλὰ μοῦ ἦλθε κ' ἐμέ ἡ ἰδέα εἰς τὸ κεφάλι, διότι δὲν θέλω νὰ σὰς βλέπω νὰ στενοχωρῆσθε, κύριε πλοίαρχε, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ διασκεδάσετε μετ' αὐτὸν τὸν περίπατον.

— Χμ!... εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. Κρύπτεις τὸν σκοπὸν σου, ἐσύ. Κᾶτι ἄλλο θὰ εἶνε βέβαια.

— Ἄν εἶνε ἄλλο, κύριε πλοίαρχε, θὰ τὸ ἰδῇτε.

Ὁ λόγος οὗτος ἔπεισε τὸν Πλεμὼν.

— Ἀς εἶνε! εἶπε συμπερασματικῶς· θὰ ὑπάγω· εἰδοποίησε τὸν κ. Δεμπέργ καὶ ἄς ἐτοιμάσουν τὸ πλοῖον.

— Τὸ 29;

— Τὸ 29.

Ὁ Ζιλδὰ ἀπεμακρύνθη κροτῶν τοὺς δακτύλους του.

Οἱ φύσει ἀγαθοὶ ἄνθρωποι προκισθάνονται ἐνδομύχως, μαντεύουσι τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην τῶν ἄλλων.

Ὁ πλοίαρχος ἐγίνωσκε πρὸ καιροῦ τὸν ναύτην του καὶ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς βαθείας στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, ἣν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν. Ἦτο λίαν ἐνήμερος ὡς πρὸς τὴν εὐσέβαστον οἰκειότητα τῶν ὑποδεστέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, ἰδιαιτέρως δὲ ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ὁ Ζιλδὰ ἔτρεφε πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐμάν-

τευσεν ἀμέσως ὅτι ὑπὸ τὸ στρατήγημα τοῦ ναύτου ὑπεκρύπτετο σκοπὸς τις ἀπροσδοκῆτος καὶ εὐχαρίστου ἐκπλήξεως.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τούτοις ἐζήτει πρόφασιν ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ τοιαύτη εὐκαιρία.

Κατὰ συνέπειαν, ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ εἰδοποίησε τὸν ὑποπλοίαρχον κυβερνήτην τοῦ 29, ἔγραψε δικαιολογούμενος πρὸς τὸν νομάρχην, ὅτι ἕνεκα τοῦ κατεπείγοντος τῶν ληπτέων μέτρων θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνῃ τὴν ἐσπέραν καὶ ἰσως ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μορβιχάν.

Ἡσυχος ἤδη διηυθύνθη πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

Τὸ τορπιλλοβόλον ἀνέμενε ὑπὸ ἄτμόν.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνάτη καὶ ἡμίσεια τῆς πρωίας καὶ κατὰ πιθανότατα δὲν ἔμελλον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος εἰμὴ ἄργά, μετὰ μεσημβρίαν.

Ὅ,τι ἰδίως ἐξέπληξε τὸν Πλεμὼν ὅτε τὸ πλοῖον ἔλυσε καὶ τὸν τελευταῖον κάλων ἦτο ἡ φαιδρὰ ὄψις τοῦ Ζιλδὰ.

Ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν μετ' εὐθυμίας.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἠρώτησε, τί σκοποὺς ἔχεις ἐσὺ καὶ τί μοῦ προετοιμάζεις;

— Πλοίαρχε, ἀπήντησεν ὁ Ζιλδὰ, μὰ τὴν πίστιν μου, τώρα θὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πρόκειται ν' ἀνατιναχθῇ ὅλως διόλου αὐτὸς ὁ παληόβραχος· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον μοῦ προξενεῖ εὐχαρίστησιν εἶνε ὅτι εἴμεθα εἰς τὸ πέλαγος, τρέχομεν δεκαοκτὼ μίλλια τὴν ὥραν καὶ ἔχομεν καὶ σὰς εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Πλεμὼν ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἤρχισε νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐκ τοῦ λιμένος ἔξοδον τοῦ τορπιλλοβόλου. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀνέλαβε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ὑφισταμένον του εἰς τὰ καθήκοντά του ἀφωσιώθη ἐξ ὁλοκλήρου περὶ τὸ ἔργον τοῦτο.

Ἐν τούτοις τὸ 29 ἔτρεφε μετὰ τὴν συνήθειαν του ταχύτητα, ἀντικρὺ τῆς παραλίας διασχίζον τὴν γαλήνιον καὶ διαυγῇ θάλασσαν, ἥς τὸ κυανοῦν χρῶμα κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους προὔκαλει εἰς τὸν νοῦν τοῦ πλοίαρχου πληθύν ἀναμνήσεων τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αὐτὸς ἦτο ὑποπλοίαρχος.

Τὸ ἀνελίσσόμενον ἐνώπιόν του πανόραμα, ὅπερ πολλάκις ἔως τότε εἶχεν ἰδεῖ, τοῦ ἐφαίνετο ὅτι περιεβάλλετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νέαν λάμψιν. Ὁ ἥλιος ἀπὸ τοῦ ζενίθ ἐπέχεεν ἐπὶ τῶν χαμηλῶν βράχων καὶ τῶν πέριξ τοπίων πῶς δαψιλές, οἶονε πυρπολῶν αὐτά. Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης χαῦνον καὶ θωπευτικὸν ἐφαίνετο λεῖχον τὴν γῆν μετὰ φρικιάσεως ἡδυπαθείας. Ἀφ' ἐτέρου ἡ γῆ εἶχε περιβληθῇ στολὴν ἐορτάσιμον. Τὴν προτεραιάν εἶχε βρέξει καὶ τὰ δένδρα καθυγρὰ ἔτεινον τοὺς πρασίνοὺς κλάδους των πρὸς τὴν αὔραν, ὥσανεὶ ἠθελον ν' ἀναπνεύσωσι κάλλιον τὴν ἐκ τοῦ πελάγους προερχομένην πνοήν. Οἱ πόροι τῆς φύσεως διεστέλλοντο ἡδονικῶς. Τὸ πᾶν ἐπόθει, τὸ πᾶν ἀπῆτει τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν χαρίεσσαν ἐ-